

■ Προσοχή στην ύποτιμηση τῶν Ποιμένων

Στὴν ἀγαθοεργία πρέπει νὰ ὑπάρχει καθαρὸς λογισμὸς¹

Γρηγόριος: **Ἔνας** ἄλλος ἄνδρας εὐσεβοῦς ζωῆς ὑπῆρξε στὰ ἴδια μέρη, Φορτουνάτος στὸ ὄνομα², Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τουδερτίας³, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει τὸ χάρισμα τεράστιας δύναμης στὸ νὰ ἐκδιώκει τοὺς δαίμονες. **Ἔτσι** πολλές φορές ἐδιώχνε λεγεῶνες δαιμόνων ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἐνεργουμένων καὶ μὲ ἔντονη σπουδὴ συνεχοῦς εὐχῆς ὑπερνικοῦσε τὰ πλήθη τους ποὺ ὀρμοῦσαν ἐναντίον του.

* * *

Ἄλλον πάλι καιρὸ ὁ δοῦλος τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ ἐδιώξε ἀπὸ ἓναν δαιμονισμένο ἄνθρωπο τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα. **Αὐτὸ** τὸ πονηρὸ πνεῦμα βραδιάζοντας караδοκοῦσε τὴν ὥρα ποὺ ἐρημῶνουν οἱ δρόμοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, προσποιήθηκε πὼς εἶναι κάποιος προσκνητῆς καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζει τὶς πλατείες τῆς πολιτείας καὶ νὰ κραυγάζει.

«**Ἀμάν**, ὁ ἅγιος ἄνδρας Φορτουνάτος ὁ Ἐπίσκοπος! **Νά**, τί ἔκανε; **Προσκνητῆ** ἄνθρωπο μὲ ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του. **Ψάχνω** κάπου νὰ ἀναπαυθῶ καὶ δὲν βρίσκω στὴν πόλη του».

Κάποιος τότε στὸ σπίτι του μαζί μὲ τὴν σύζυγό του καὶ τὸν μικρὸ του γιὸ καθόταν δίπλα στὴν φωτιά, ὁ ὁποῖος, ἀκούγοντας τὴν φωνὴ ἐκεῖνου καὶ ρωτώντας νὰ μάθει τί τοῦ εἶχε κάνει ὁ Ἐπίσκοπος, τὸν προσκάλεσε στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσει ἀντίκρου στὴν ἀνθρακιά.

Καὶ καθὼς συζητοῦσαν διάφορα ἀναμεταξύ τους, τὸ κακὸ πνεῦμα εἰσέβαλε στὸν μικρὸ γιὸ καὶ τὸν ἔρριξε στὴν ἀνθρακιά, ὅπου ἀμέσως ἔκανε νὰ βγεῖ ἡ ψυχὴ του.

Χαροκαμμένος πιά ο δυστυχής εκείνος ἔμαθε καλά ποιὸν ὁ ἴδιος δέχθηκε, καὶ ποιὸν εἶχε διώξει ὁ Ἐπίσκοπος.

* * *

Πέτρος: Πῶς κρίνουμε νὰ συμβαίνει αὐτό; Ὁ ἀρχέκακος ἐχθρὸς νὰ ἔχει πάρει τὴν ἐξουσία τοῦ νὰ σκοτώνει στὸ σπίτι ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, νομίζοντάς τον γιὰ προσκυνητὴ, τὸν εἶχε καλέσει μέσα χάριν φιλοξενίας;

Γρηγόριος: Πολλά, Πέτρε, φαίνονται καλά, ἀλλὰ καλά δὲν εἶναι, γιὰτὶ δὲν γίνονται μὲ καλὸ λογισμό. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ Εὐαγγέλιο λέγει ἡ Ἀλήθεια Χριστός: «Ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται» (Μαθ. 5' 23). **Γιατὶ ὅταν ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς εἶναι διεστραμμένος, εἶναι σκολιὸ καὶ ὅλο τὸ ἔργο ποὺ ἐπακολουθεῖ, κι ἂς φαίνεται ὀρθό.** Ἐγὼ λοιπὸν ἐκτιμῶ πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πού, ἐνῶ φαινόταν νὰ ἐπιδεικνύει φιλοξενία, ἔχασε τὸ παιδί του, δὲν ἔνιωσε τέρψη γιὰ ἔργο τῆς εὐσεβείας, ἀλλὰ γιὰ χλευασμὸ τοῦ ἐπισκόπου. Ἡ ποινὴ ποὺ ἐπακολούθησε ἀποκάλυψε ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ποὺ προηγήθηκε δὲν ἔγινε χωρὶς πταισμα. **Γιατὶ ὑπάρχουν μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ζῆλο νὰ κάνουν τὸ καλὸ, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ συσκοτίσουν τὴν χάρη τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, καὶ δὲν τρέφονται ἀπὸ τὸ καλὸ ποὺ κάνουν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἔπαινο γιὰ τὸ καλὸ, μὲ τὸ ὁποῖο μειώνουν τοὺς ἄλλους.** Γι' αὐτὸν τὸν λόγο κρίνω πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δέχθηκε σὲ φιλοξενία τὸ πονηρὸ πνεῦμα, ἀποσκοποῦσε περισσότερο στὴν ἐπίδειξη παρὰ στὴν φιλαδελφία, γιὰ νὰ παρουσιάζεται πῶς ἔκανε καλύτερα ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, δεχόμενος αὐτὸς ἐκείνον ποὺ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Κυρίου Φορτουνάτος εἶχε διώξει.

Πέτρος: Ὅπως τὰ λές, ἔτσι εἶναι. Ἀηλαδὴ ἡ κατάληξη τῆς πράξης του ἀποδεικνύει πῶς καθαρὸς λογισμὸς στὴν ἀγαθοεργία αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε.

□

1. Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου, Βίοι ἀγνώστων Ἀσκητῶν, *Διάλογοι I*, 9, 16-19 καὶ 10,1, 10, 5-7 σελ. 79-80, 82-83, ἔκδοσις Συνοδείας Ἱερομ. Ἰωάννου, Κελλίον «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου», Ἁγία Ἄννα, Ἁγιὸν Ὅρος, ἔκδοσις Β' βελτιωμένη, 1988. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

2. Fortunatus: ἐκομήθη κατὰ μία ἐκδοχὴ τὸ 537 καὶ ἀναφέρεται στὸ Ρωμαϊκὸ ἑορτολόγιο στίς 14 Ὀκτωβρίου (σὲ ὀρισμένα χειρόγραφα στίς 30 Ἰουνίου).

3. Tuderturn: ἀρχαία πόλις στὰ ὄρια Τουσκίας καὶ Οὐμβρίας, ἡ σημερινὴ Todì.